

USNESENÍ

Nejvyšší soud rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 24. 9. 2020 o dovolání, které podal obviněný **P. S.**, nar. XXX v XXX, trvale bytem XXX, XXX, t. č. XXX, a o dovolání, které podal **nejvyšší státní zástupce** v neprospěch obviněné K. S., roz. V., nar. XXX ve XXX, trvale bytem XXX, proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 10. 2019, sp. zn. 5 To 346/2019, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Okresního soudu v Bruntále pod sp. zn. 66 T 81/2017, t a k t o :

I. Podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. se z podnětu dovolání obviněného **P. S.** **zrušuje** rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 10. 2019, sp. zn. 5 To 346/2019, a to pod bodem **I.**, tedy v části týkající se tohoto obviněného, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

II. Podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. za podmínky uvedené v § 265p odst. 1 tr. ř. se z podnětu dovolání nejvyššího státního zástupce **zrušuje** rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 10. 2019, sp. zn. 5 To 346/2019, a to pod bodem **II.** týkající se obviněné **K. S.** jakož i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

III. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Krajskému soudu v Ostravě **přikazuje**, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Odůvodnění:

I.

Dosavadní průběh řízení

1. **Rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 11. 6. 2019, sp. zn. 66 T 81/2017,** byl obviněný P. S. a K. S. spolu s dalšími obviněnými J. K., J. R. a R. J., kteří dovolání nepodali ani nebylo podáno dovolání v jejich neprospěch, uznáni vinnými přečinem pytláctví podle § 304 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (dále jen „tr. zákoník“), a obviněný J. K. navíc podle odst. 2 písm. c) tr. zákoníku, kterého se podle zjištění soudu prvního stupně dopustili skutkem podrobně popsáním ve skutkové větě tohoto rozsudku. Naproti tomu byl podle § 226 písm. b) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (dále jen „tr. ř.“), další obviněný M. D., který dovolání nepodal ani nebylo podáno dovolání v jejich neprospěch, zproštěn obžaloby pro skutek rovněž blíže popsany v rozsudku soudu prvního stupně.

2. Obviněný P. S. byl za uvedený přečin odsouzen podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) měsíce, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 (jednoho) roku.

3. Obviněná K. S. byla za uvedený přečin odsouzena podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání 2 (dvou) měsíců, jehož výkon byl podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 1 (jednoho) roku.

4. Dále bylo tímto rozsudkem rozhodnuto o trestech pro ostatní obviněné J. K., J. R. a R. J..

5. Proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 11. 6. 2019, sp. zn. 66 T 81/2017, podali odvolání obvinění P. S., K. S., J. K., J. R., R. J. a státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Bruntále v neprospěch všech obviněných proti výroku o trestu a proti zprošťujícímu výroku týkajícího se obviněného M. D..

6. O podaném odvolání rozhodl **Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 7. 10. 2019, sp. zn. 5 To 346/2019**, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. ř. z podnětu odvolání obviněných K. S., P. S., J. K., J. R., R. J. a státního zástupce zrušil napadený rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu.

7. Soud druhého stupně následně podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. ř. nově rozhodl výše citovaným rozsudkem tak, že obviněného P. S. uznal vinným přečinem pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se podle skutkových zjištění odvolacího soudu dopustil tím, že

„dne 9. 1. 2016 v honitbě č. XXX Mezina, okres Bruntál, pronajaté Mysliveckým spolkem Mezina – les, IČ: 48771554,

jako aktivní myslivec a člen Mysliveckého spolku Mezina – les,

ačkoli si byl vědom faktického rozdělení účastníků na lovce a honce, kdy lovci byli rozmístěni na hranicích leče a honci s loveckými psy procházeli v pravidelných rozestupech lečí, zatímco vyháněli zvěř vstříc lovcům, což je charakteristické pro společný lov, přičemž J. K. v pozici hospodáře Mysliveckého spolku Mezina – les před zahájením společného lovu vysvětlil všem účastníkům, že lov bude probíhat právě výše uvedeným způsobem,

po skončení společného lovu, kterého se zúčastnil jako vedoucí honců, P. S. vyvrhnul na sváznici samce jelena evropského s parožím ve vývojovém stadiu tzv. osmerák v hodnotě nejméně 29 300 Kč, kterého ulovila blíže nezjištěná osoba, a naložil jej spolu s dalšími osobami do vozidla B. K.,

a po té, co hospodář Mysliveckého spolku Mezina – les J. K. vyhověl žádosti P. S. na odkoupení samce jelena evropského s parožím ve vývojovém stadiu tzv. šesterák, kterého ulovila K. S. v průběhu společného lovu, tak během

převážení obou ulovených samců jelena evropského s parožíím ve vývojovém stadiu tzv. šesterák a osmerák vozidlem B. K., ve svém bydlišti P. S. nechal složit samce jelena evropského s parožíím ve vývojovém stadiu tzv. osmerák, ačkoliv věděl, že byl uloven neoprávněně“.

8. Za tento přečin uložil soud druhého stupně obviněnému P. S. podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 12 (dvanácti) měsíců, jehož výkon podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 3 (tří) let. Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku dále obviněnému uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu práva lovit na dobu 3 (tří) let.

9. Ve vztahu k obviněné K. S. odvolací soud dále podle § 222 odst. 2 tr. ř. rozhodl tak, že se věc této obviněné pro skutek, že

„dne 9. 1. 2016 kolem 14.30 hodin v honitbě č. XXX Mezina, okres Bruntál, pronajaté Mysliveckým spolkem Mezina – les, IČ: 48771554, jako

aktivní myslivec a členka Mysliveckého spolku Mezina – les, ačkoli si byla vědoma faktického rozdělení účastníků na lovce a honce, kdy lovci byli rozmístěni na hranicích leče a honci s loveckými psy procházeli v pravidelných rozestupech lečí, zatímco vyháněli zvěř vstříc lovcům, což je charakteristické pro společný lov, přičemž J. K. v pozici hospodáře Mysliveckého spolku Mezina – les vysvětlil všem účastníkům, že lov bude probíhat právě výše uvedeným způsobem,

nedbala podle § 45 odstavec 1 písmeno u) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti zákazu lovit na společném lovu zvěř spárkatou kromě laní a kolouchů jelena evropského a jelena siky, muflonek a muflončat, selete a lončáka prasete divokého,

a v průběhu lovu, prováděného výše popsaným způsobem, v rozporu s § 45 odstavec 1 písmeno u) zákona č. 449/2001 Sb., K. S. ulovila samce jelena evropského s parožíím ve vývojovém stadiu tzv. šesterák v hodnotě nejméně 29 300 Kč“,

postupuje Městskému úřadu v Bruntále, odboru životního prostředí, silničního hospodářství a zemědělství, kterým by tento skutek mohl být posouzen jako přestupek, o němž je tento orgán příslušný rozhodovat.

10. Ve vztahu k obviněným J. K., J. R., R. J. a M. D. dále odvolací soud rozhodl tak, že tyto obviněné podle § 226 písm.

a) tr. ř. zprostil obžaloby Okresního státního zastupitelství v Bruntále pro skutek blíže popsaný v rozsudku soudu druhého stupně.

II.

Dovolání a vyjádření k němu

11. Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 10. 2019, sp. zn. 5 To 346/2019, podal **dovolání** obviněný P. S., a to prostřednictvím své obhájkyne, a nejvyšší státní zástupce v neprospěch obviněné K. S..

12. Obviněný P. S. uplatnil v rámci svého mimořádného opravného prostředku dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

13. Obviněný má v první řadě za to, že napadené rozhodnutí soudu druhého stupně trpí vadou spočívající v nedodržení totožnosti skutku, čímž podle něj bylo porušeno ustanovení § 220 odst. 1 tr. ř. Poukazuje na to, že trestní stíhání proti jeho osobě bylo zahájeno pro podezření ze spáchání přečinu pytláctví formou spolupachatelství, skutkově spočívající ve vyvržení uloveného jelena evropského ve stadiu tzv. osmerák, kterého měla neoprávněně ulovit obviněná K. S., a jeho následném odvezení (spolu s jelenem ve vývojovém stadiu tzv. šesterák, kterého měl neoprávněně ulovit J. R.) do místa bydliště obviněného, přičemž odvézt tyto kusy zvěře měl na pokyn J. K.. Obžaloba na něj pak byla podána Okresním státním zastupitelstvím v Bruntále pro spáchání přečinu pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku za přechovávání a převádění neoprávněně ulovené zvěře v hodnotě nikoli nepatrné na svou osobu. Skutková věta podle obviněného v podstatě kopíruje shora popsané usnesení o zahájení trestního stíhání, nicméně je zde navíc uvedeno, že měl neoprávněně uloveného jelena (bez uvedení kterého konkrétního kusu) odkoupit od J. K. za částku 4.000 Kč. Pro převedení neoprávněně ulovené zvěře na osobu obviněného tak podle jeho názoru nebylo trestní stíhání vůbec zahajováno, ač totožnost skutku musí být zachována rovněž mezi usnesením o zahájení trestního stíhání a podanou obžalobou. Tento nedostatek považuje obviněný za podstatné pochybení, když přechovávání neoprávněně ulovené zvěře samo o sobě splňuje znaky skutkové podstaty přečinu pytláctví.

14. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Ostravě pak byla vyslovena vina obviněného spácháním přečinu pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku, kdy měl přechovávat a na sebe převést neoprávněně ulovenou zvěř v hodnotě nikoli nepatrné. Konkrétně měl vyvrhnout na svážnici samce jelena evropského s parožím ve vývojovém stadiu tzv. osmerák, kterého ulovila blíže nezjištěná osoba, a naložit jej spolu s dalšími osobami do vozidla B. K.. Následně je skutková věta koncipována tak, že poté, co hospodář Mysliveckého spolku Mezina – les J. K. vyhověl žádosti obviněného na odkoupení samce jelena evropského s parožím ve vývojovém stadiu tzv. šesterák, kterého ulovila K. S. v průběhu společného lovu, nechal obviněný v místě svého bydliště složit samce jelena tzv. osmeráka, ačkoli věděl, že byl uloven neoprávněně. Skutková věta se tak s podanou obžalobou zcela rozchází a je chybná v tom ohledu, že podle pojetí obžaloby se jedná o trestnou činnost, kterou vedle sebe či společně páchalo šest obviněných, přičemž za těchto okolností měl obviněný S. v celé věci toliko okrajovou roli. Vynětím úlohy ostatních obviněných (postoupením věci správnímu orgánu a zproštěním) v celé trestné činnosti tak skutková věta získala zcela jinou podobu. Obviněný poukazuje i na nejednotnost skutkové věty ohledně identity jednotlivých střelců, druhu ulovené zvěře a následné manipulace s jednotlivými jeleny, čímž rovněž došlo k nedodržení totožnosti skutku. Rovněž poukazuje na rozpor mezi obžalobou a napadeným rozsudkem ohledně převedení neoprávněně ulovené zvěře na svoji osobu. Shrnuje, že dějové linie skutků popsaných v obžalobě a napadeném rozsudku se v podstatných aspektech natolik liší, že se nestávají totožnými, což zakládá podstatnou vadu napadeného rozhodnutí.

15. V rámci druhé dovolací námitky obviněný napadenému rozhodnutí vytýká nesprávné právní posouzení skutku či jiné nesprávné hmotněprávní posouzení. U této námitky však nejdříve poukazuje na podle něj nesprávné závěry soudů vzešlé z dokazování. Uvádí, že v důsledku závěrů, které odvolací soud učinil a které jsou postaveny na neúplném a nedostatečném dokazování, byli ostatní obvinění zproštěni obžaloby či byla jejich věc

postoupena správnímu orgánu. Pokud obviněný zůstal jediným odsouzeným, nerespektoval podle něj odvolací soud ani zásadu subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, neboť jeho jednání (jakkoliv je považuje za neprokázané) nedosahovalo takové společenské škodlivosti, že je třeba užít trestního zákona. Je podle něj zcela nepřiměřené, aby lovec téže zvěře byl řešen v přestupkovém řízení, zatímco její kupec (případně i ten, kdo ulovené zvíře vyvrhl a pomohl naložit do automobilu) byl řešen v trestním řízení.

16. K vadám dokazování obviněný konkrétně namítá nedostatečné prokázání poučení hospodáře J. K.. Dále uvádí, že hospodář nejednal ze své pozice s řádnou péčí, když po odlovu jelena šesteráka nikterak neprotestoval, nechal jej na výřadu, uvedl do statistického ročního výkazu a na konci lovu obviněné K. S. za odlov jelena veřejně v dobrém duchu dokonce pogrataloval – tedy odlov sanitárního kusu jelena konkludentně odsouhlasil. Popisuje též okolnosti, za kterých jeho tehdejší manželka obviněná K. S. ulovila jelena šestnáctáka, s čímž jí on nepomáhal, toliko jej pomohl naložit do auta a po předchozí domluvě s J. K. jelena řádně odkoupil za částku 4.000 Kč a nechal složit v místě svého bydliště. Jinou roli v celé činnosti podle svého tvrzení neměl a má za to, že opak nebyl nade vši pochybnost prokázán. Poukazuje také na nedostatky ve výpovědích ostatních obviněných.

17. S ohledem na výše uvedené obviněný nechápe, z čeho soud v napadeném rozsudku vyvodil, že měl vyvrhnout jelena osmeráka a tohoto si následně nechat složit doma. Je si vědom toho, že u odloveného sanitárního kusu jelena šesteráka měla proběhnout veterinární prohlídka. Poukazuje však na to, že spoléhal na své zkušenosti a maso konzumoval pro svoji potřebu. Mysliveckému spolku pak podle něj nevznikla žádná škoda tím, že zvíře odkoupil, neboť zákon o myslivosti podle něj nestanoví postup pro následnou manipulaci s neoprávněně ulovenou jelení zvěří a tento je naprosto stejný, jako se zvěří ulovenou legálně, kdy myslivecký spolek je oprávněn přivlastňovat si veškerou ulovenou zvěř a prodat ji třetí osobě.

18. Obviněný uzavírá, že pokud odkoupil jelena šesteráka, jehož odlov byl zakázaný, a lovci přivodil odpovědnost podle správního práva, nelze ho za jeho převedení na jeho osobu, přechování či vyvržení stíhat trestněprávně. Krom toho, pokud obviněný neznal osobu lovce, jak je uvedeno v napadeném rozsudku, nemohla zde být ani naplněna volní složka k vytýkanému jednání, neboť jestliže nevěděl, že přechovává a na sebe převádí neoprávněně ulovenou zvěř, nemohl naplnit všechny znaky skutkové podstaty přečinu pytláctví. Soud druhého stupně tedy podle obviněného pochybil, neboť nesprávně právně celou věc vyhodnotil, jednal v rozporu se zásadou proporcionality a porušil tím ústavně zaručené právo obviněného na spravedlivý proces.

19. Z těchto důvodů obviněný navrhuje, aby Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení odvolacího soudu v části, která se týká jeho osoby.

20. Dovolání obviněného P. S. bylo ve smyslu § 265h odst. 2 věty první tr. ř. zasláno nejvyššímu státnímu zástupci k případnému vyjádření. K dovolání se písemně vyjádřil **státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství** (dále jen „státní zástupce“), který nejprve shrnul dosavadní průběh trestního řízení a dovolací argumentaci obviněného a poté se vyjádřil k jednotlivým dovolacím námitkám. Předně však poukazuje na to, že návrh obviněného na rozhodnutí dovolacího soudu není podle něj úplný, neboť neobsahuje konkrétní návrh na další postup soudu podle § 265l až § 265m tr. ř. po zrušení napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že nejde o úplnou absenci některé z náležitostí obsahu dovolání a že návrh dovolatele

nemá žádný dopad na rozsah přezkumné povinnosti dovolacího soudu, nejde však podle jeho názoru o takovou vadu, která by Nejvyšší soud opravňovala k odmítnutí dovolání pro nesplnění náležitostí obsahu dovolání podle § 265i odst. 1 písm. d) tr. ř.

21. Státní zástupce dále konstatuje, že část dovolacích námitek obsahově neodpovídá formálně deklarovanému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Jsou to především námitky týkající se údajného porušení zásady totožnosti skutku, které směřují výlučně do procesní, nikoli hmotněprávní oblasti. S ohledem na to, že skutek je z procesního hlediska charakterizován jednáním a následkem, přičemž k zachování totožnosti skutku postačuje alespoň částečná shoda jednání nebo částečná shoda následku, nešlo navíc podle jeho názoru v případě obviněného o takové změny, které by představovaly porušení zásady totožnosti skutku, neboť přinejmenším částečná totožnost jednání byla zachována.

22. Skutkového charakteru jsou podle státního zástupce též námitky, podle kterých byl dovolatel a další účastníci společného lovu mysliveckým hospodářem J. K. instruováni o možnosti lovu jelení zvěře, námitka týkající se absence subjektivní stránky trestné činnosti a námitky, ve kterých obviněný odmítá, že by jakkoli nakládal s uloveným jelenem osmerákem. Bezpředmětné jsou též výklady dovolatele o neprovedení veterinární prohlídky jelena šesteráka, neboť tato otázka není z hlediska trestní odpovědnosti dovolatele za přečin pytláctví podstatná a porušení nějakých veterinárních předpisů ani není dovolateli ve skutkové větě přičítáno. Stejně tak bezpředmětné jsou výklady dovolatele o zakoupení jelena šesteráka uloveného obviněnou K. S., když dovolatel opět ignoruje skutečnost, že těžišť jeho protiprávního jednání je spatřováno v dispozici s jelenem osmerákem uloveným nezjištěnou osobou.

23. Pod deklarovaný dovolací důvod naproti tomu podle státního zástupce lze podřadit námitky uplatněné v závěru dovolání, podle kterých by znaky přečinu pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku nebyly naplněny ani v případě, že by na sebe dovolatel převedl jelena osmeráka uloveného nezjištěnou osobou. Tuto námitku však státní zástupce nepovažuje za důvodnou, neboť za „neoprávněný lov“ je nutno považovat veškerá jednání, která se vymykají zákonným podmínkám lovu. I když byl totiž jelen osmerák uloven jiným účastníkem společného lovu s příslušnou povolenkou, což je pravděpodobné, učinila tak tato osoba v rozporu s výslovným zákazem obsaženým v § 45 odst. 1 písm. u) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o myslivosti“), tj. nad rámec povoleného rozsahu lovu zvěře; šlo tedy o neoprávněný lov zvěře ve smyslu ustanovení § 304 odst. 1 tr. zákoníku o přečinu pytláctví. Existence uvedeného zákazu přitom obviněnému P. S. jako aktivnímu myslivci musela být známa. Pokud tedy s předmětným jelenem osmerákem nakládal způsobem popsáním v tzv. skutkové větě, pak podle státního zástupce přechovával a na sebe vědomě převedl neoprávněně ulovenou zvěř.

24. Pod deklarovaný dovolací důvod lze podle státního zástupce podřadit též námitku týkající se nepoužití zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Ani tuto námitku však nepovažuje za důvodnou, a to přesto, že připouští, že jednání dovolatele vykazuje poněkud nižší míru společenské škodlivosti v rámci typové společenské škodlivosti trestných činů pytláctví. S ohledem na hodnotu neoprávněně ulovené zvěře však podle něj není společenská škodlivost natolik nízká, aby nedosahovala škodlivosti ani nejlehčích v praxi se vyskytujících případů přečinu pytláctví. Společenskou škodlivost podle něj nesnižuje výrazně ani skutečnost, že protiprávního jednání se dopustily i některé další původně trestně stíhané osoby, vůči kterým posléze trestní odpovědnost vyvozena nebyla.

25. Vzhledem k výše uvedenému státní zástupce navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. Současně souhlasí s tím, aby Nejvyšší soud v souladu s § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. učinil rozhodnutí v neveřejném zasedání. S rozhodováním v neveřejném zasedání pak státní zástupce ve smyslu § 265r odst. 1 písm. c) tr. ř. souhlasí rovněž pro případ, pokud by Nejvyšší soud o dovolání rozhodoval jiným než výše navrhovaným způsobem.

26. Pokud jde o dovolání **nejvyššího státního zástupce**, ten ve svém mimořádném opravném prostředku, který byl podán toliko v neprospěch obviněné K. S. uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. f) a g) tr. ř. Má za to, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o postoupení věci jinému orgánu, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí, a že toto rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku.

27. Nejvyšší státní zástupce poukazuje na to, že ustanovení § 304 odst. 1 tr. zákoníku výslovně neodkazuje na lov prováděný v rozporu s jiným právním předpisem, když protiprávnost jako obligatorní znak skutkové podstaty trestného činu vyjadřuje toliko výrazem „neoprávněně“. Znak „neoprávněně“ je však podle nejvyššího státního zástupce nutno vykládat v kontextu příslušných ustanovení zákona o myslivosti. Při tomto výkladu je ovšem nutno vycházet z kontextu celého právního předpisu, nikoli pouze z § 48a zákona o myslivosti, na základě kteréhož soud druhého stupně dospěl k závěru, že ze strany obviněné nešlo o neoprávněný lov zvěře ve smyslu § 48a zákona o myslivosti, nýbrž o zakázaný způsob lovu podle § 45 odst. 1 písm. u) zákona o myslivosti, v čemž by případně mohl být spatřován toliko přestupek. Zde poukazuje na objekt chráněný tímto trestným činem.

28. Ve světle těchto úvah tedy nejvyšší státní zástupce konstatuje, že pokud obviněná K. S. jako účastnice společného lovu, byť vybavená náležitostmi podle § 46 odst. 1 zákona o myslivosti, ulovila v rozporu s výslovným zákazem obsaženým v § 45 odst. 1 písm. u) zákona o myslivosti při tomto společném lovu samce jelena evropského ve vývojovém stadiu tzv. šesterák v hodnotě nejméně 29.300 Kč, učinila tak nad rámec povoleného rozsahu lovu zvěře. Za tohoto stavu se jednalo o neoprávněný lov zvěře ve smyslu ustanovení § 304 odst. 1 tr. zákoníku. Poukazuje i na rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci vedené pod sp. zn. 4 Tdo 158/2013 a na následné rozhodnutí Ústavního soudu vydané pod sp. zn. III. ÚS 1729/13, ve kterém Ústavní soud uzavřel, že neoprávněně loví zvěř ve smyslu § 304 odst. 1 tr. zákoníku nejen ten, kdo k tomu není povolán, a ani nemá k takové činnosti povolení, ale i ten, kdo takové povolení má, avšak jedná nad jeho rámec.

29. Nejvyšší státní zástupce poukazuje též na vnitřní rozpor napadeného rozsudku, neboť jím byl obviněný P. S. pravomocně uznán vinným přečinem pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku, kterého se dopustil formou převedení na sebe neoprávněně ulovené zvěře v hodnotě nikoli nepatrné. Po skutkové stránce spočívalo jeho jednání v podstatě v tom, že jako účastník předmětného společného honu na sebe převedl a uložil ve svém bydlišti samce jelena evropského ve vývojovém stadiu tzv. osmerák v hodnotě nejméně 29.300 Kč, kterého ulovila nezjištěná osoba. Podle popisu skutku P. S. věděl pouze o těch skutečnostech, které definují společný lov. Z popisu skutku přitom nevyplývá, zda lovec, který daného jelena ulovil, disponoval náležitostmi podle § 46 zákona o myslivosti, natož aby v něm byly zahrnuty skutečnosti svědčící o naplnění subjektivní stránky obviněného P. S. ve vztahu právě k těmto znakům. Rozhodnutí odvolacího soudu si tak podle nejvyššího státního zástupce v tomto ohledu protirečí, neboť zatímco v případě obviněné

K. S. která na společném lovu se všemi náležitými průkazy ulovila samce jelena evropského ve vývojovém stadiu, tzv. šesterák, nešlo podle odvolacího soudu o neoprávněný lov ve smyslu § 304 odst. 1 tr. zákoníku, v případě obviněného P. S. se však při nakládání s jiným dospělým samcem jelena uloveným za stejných okolností jednalo o nakládání s neoprávněně ulovenou zvěří.

30. S ohledem na to, že podle něj byl naplněn dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. f) a g) tr. ř., nejvyšší státní zástupce Nejvyššímu soudu navrhuje, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil Krajskému soudu v Ostravě k novému projednání a rozhodnutí.

31. K dovolání nejvyššího státního zástupce se vyjádřila **obviněná K. S.**, v jejíž neprospěch bylo toto dovolání podáno. Obviněná má za to, že odvolací soud v její věci správně rozhodnul o postoupení věci jinému orgánu a že jeho rozhodnutí je správné. Dovolání nejvyššího státního zástupce proto považuje za nedůvodné.

32. Obviněná má za to, že ji žádný důkaz neuvěřuje z ulovení jelena. K tomu předkládá vlastní verzi toho, co se v průběhu lovu stalo. Uvádí, že skutečnost, že jelena se svým psem dosledovala a provedla jeho vývrh, z ní ještě nedělá lovce takto dosledovaného jelena.

33. Obviněná souhlasí s argumentací nejvyššího státního zástupce, že znak skutkové podstaty trestného činu pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku „neoprávněně“ a jeho význam je nutno posuzovat podle zákona o myslivosti. Nicméně zákon o myslivosti podle ní zřetelně odlišuje neoprávněný lov ve smyslu § 48a ve vazbě na § 46 odst. 1 od zakázaných způsobů lovů stanovených v § 45 odst. 1. Neoprávněný lov podle zákona o myslivosti je lovem bez tzv. lovecké licence, tj. povolenky lovu v honitbě, při splnění dalších náležitostí stanovených v § 46, zatímco zakázaný způsob lovu ve smyslu ustanovení § 45 odst. 1 písm. u) je pouhým porušením pravidel lovu, které může být postihováno jako přestupek podle zákona o myslivosti.

34. Odkaz na rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. III. ÚS 1729/13 není podle obviněné přiléhavý, protože v tam řešené věci se jednalo o věc skutkově podstatně odlišnou, nikoliv srovnatelnou, neboť lov jelence virginského běloocasého v hodnotě 90.000 Kč nebyl v citované věci mysliveckému sdružení povolen. Proto v této věci lovec tohoto jelena lovil nad rámec povolení.

35. Obviněná odmítá jako nepodloženou argumentaci nejvyššího státního zástupce, že jako účastnice společného lovu, byť vybavena náležitostmi podle § 46 odst. 1 zákona o myslivosti, ulovila v rozporu s výslovným zákazem obsaženým v § 45 odst. 1 písm. u) zákona o myslivosti při tomto společném lovu samce jelena evropského ve vývojovém stadiu tzv. šesterák v hodnotě nejméně 29.300 Kč a učinila tak nad rámec povoleného rozsahu lovu zvěře. V této souvislosti poukazuje na to, že hodnota jelena nejméně 29.300 Kč nebyla v přecházejících stadiích trestního řízení žádným způsobem objektivizována. Sazebník Ministerstva zemědělství podle ní pro toto ocenění nelze použít.

36. S ohledem na shora uvedené obviněná navrhuje, aby Nejvyšší soud dovolání nejvyššího státního zástupce odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. Současně souhlasí s tím, aby Nejvyšší soud učinil rozhodnutí v neveřejném zasedání.

III. Přípustnost dovolání

37. Nejvyšší soud jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.) nejprve zkoumal, zda jsou v této trestní věci dovolání přípustná, zda byla dovolání podána v zákonné lhůtě a na místě, kde lze takové podání učinit, a zda je podaly osoby oprávněné.

38. Shledal přitom, že dovolání obviněného je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř., dovolání nejvyššího státního zástupce pak podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. d) tr. ř. Dále zjistil, že dovolání byla podána osobami oprávněnými [§ 265d odst. 1 písm. a) tr. ř., § 265d odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. ř.], v zákonné lhůtě a na místě, kde lze podání učinit (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), přičemž splňují i obsahové náležitosti dovolání (§ 265f tr. ř.).

39. Vzhledem k tomu, že dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v § 265b tr. ř., bylo dále nutno posoudit, zda námitky vznesené obviněným a nejvyšším státním zástupcem naplňují jimi uplatněné zákonem stanovené dovolací důvody, jejichž existence je současně nezbytnou podmínkou provedení přezkumu napadeného rozhodnutí dovolacím soudem podle § 265i odst. 3 tr. ř.

40. Obviněný P. S. a nejvyšší státní zástupce uplatnili ve svých dovoláních shodně dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Nejvyšší státní zástupce nadto uplatnil ještě dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř.

41. V obecné rovině lze k důvodu dovolání podle **§ 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.** uvést, že dovolací důvod podle uvedeného ustanovení je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotněprávním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen v zásadě pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Dovolací soud musí – s výjimkou případu tzv. extrémního nesouladu (k problematice extrémního rozporu srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. 8 Tdo 849/2006, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 23. 3. 2004, sp. zn. I. ÚS 4/04, anebo ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, popř. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05) – vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve skutkové větě výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

42. Nejvyšší soud dále zdůrazňuje, že ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř., je dovolání mimořádným opravným prostředkem určeným k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotněprávních vad, ale nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může

doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 2 odst. 1 Protokolu č. 7 k této Úmluvě.

43. Ze skutečností výše uvedených vyplývá, že východiskem pro existenci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. zásadně jsou v pravomocně ukončeném řízení stabilizovaná skutková zjištění vyjádřená především v popisu skutku v příslušném výroku rozhodnutí ve věci samé, popř. i další soudem (soudy) zjištěné okolnosti relevantní z hlediska norem hmotného práva (trestního, ale i jiných právních odvětví).

44. Dovolací důvod podle **§ 265b odst. 1 písm. f) tr. ř.**, který vedle dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. ve svém dovolání uplatnil nejvyšší státní zástupce, je dán tehdy, jestliže bylo rozhodnuto o postoupení věci jinému orgánu, o zastavení trestního stíhání, o podmíněném zastavení trestního stíhání, o schválení narovnání, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí.

45. Z hlediska rozhodování dovolacího soudu je vhodné připomenout, že Nejvyšší soud je vázán uplatněnými dovolacími důvody a jejich odůvodněním (§ 265f odst. 1 tr. ř.) a není povolán k revizi napadeného rozhodnutí z vlastní iniciativy. Fundovanou argumentaci tohoto mimořádného opravného prostředku má zajistit povinné zastoupení obviněného obhájcem – advokátem (§ 265d odst. 2 tr. ř.).

46. V případě dovolání obviněného S. považuje Nejvyšší soud za nutné také konstatovat, že jím v dovolání učiněný návrh na rozhodnutí dovolacího soudu není zcela úplný, neboť tento neobsahuje jeho návrh na konkrétní postup soudu ve smyslu § 265l až § 265m tr. ř., který by měl následovat po zrušení napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že nejde o úplnou absenci některé z náležitostí obsahu dovolání (§ 265f odst. 1 tr. ř.), a že návrh dovolatele nemá žádný dopad na rozsah přezkumné povinnosti dovolacího soudu, nejedná se o takovou vadu, která by sama o sobě odůvodňovala odmítnutí dovolání jako dovolání, které nesplňuje náležitosti obsahu dovolání podle § 265i odst. 1 písm. d) tr. ř.

47. Na podkladě uplatněných dovolacích důvodů a uvedených východisek mezi dovolacího přezkumu pak mohl Nejvyšší soud přistoupit k posouzení jednotlivých dovolacích námitek obviněného a nejvyššího státního zástupce.

IV. Důvodnost dovolání

48. Jak již bylo výše uvedeno, oba dovolatelé ve svých dovoláních uplatnili dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., přičemž nejvyšší státní zástupce pak s ohledem na procesní postup krajského soudu vedoucí k postoupení věci obviněné K. S. shora uvedenému správnímu orgánu (s odůvodněním, že posuzovaný skutek mohl být posouzen jako přestupek) tento důvod uplatnil ve spojení s dovolacím důvodem podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř. Dovolací námítka obviněného pak směřují jednak proti výroku o vině, tedy proti výroku, kterým byl obviněný uznán vinným přečinem pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku, jednak obviněný uplatňuje námítka týkající se nepoužití zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku.

49. Zásadní a stěžejní námitkou obou podaných dovolání, která je současně způsobilá být předmětem dovolacího přezkumu v rámci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a v případě dovolání státního zástupce také podle dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř., jsou námitky dovolatelů vztahující se k naplnění (v případě obviněného P. S.), respektive nenaplnění (v případě obviněné K. S.) objektivní stránky skutkové podstaty přečinu pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku, a to konkrétně znaku skutkové podstaty tohoto přečinu „*neoprávněně*“. K opodstatněnosti této shodně uplatňované námitky se Nejvyšší soud vyjádří níže v tomto usnesení.

50. Obviněný P. S. však uplatnil také námitky, které již pod jím uplatněný dovolací důvod podřadit nelze (s výhradou námitky týkající se nepoužití zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, k této opět níže v tomto usnesení), a to námitky skutkové a procesní povahy, tedy námitky, které se ze své podstaty netýkají nesprávného právního posouzení skutku či jiného nesprávného hmotněprávního posouzení ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

51. Takovou pod uplatněný dovolací důvod nepodřaditelnou námitkou obviněného P. S. je již jeho procesní námitka týkající se údajného *porušení zásady totožnosti skutku*.

52. Nejvyšší soud nad rámec uvedeného k uvedené zásadě nejprve v obecné rovině uvádí, že zákon ponechává vymezení pojmu *skutek* teorii trestního práva hmotného a procesního a soudní praxi. Vzhledem k tomu, že nelze dát obecně platnou směrnici, co tvoří skutek v konkrétní projednávané věci a kdy je zachována totožnost skutku, je nutné zkoumat tuto otázku vždy podle individuálních okolností každého případu zvlášť. V obecné rovině se skutkem rozumí *určitá událost ve vnějším světě záležející v jednání člověka*, která může mít znaky jednoho nebo více trestných činů anebo nemusí vykazovat znaky žádného trestného činu; jako skutek je taková událost vymezena v příslušném aktu orgánu činného v trestním řízení (v usnesení o zahájení trestního stíhání, v záznamu o sdělení podezření, v obžalobě, v návrhu na potrestání, v dohodě o vině a trestu, v rozsudku, v usnesení o zastavení trestního stíhání atd.). Skutkem je tedy souhrn určitých, konkrétně popsanych skutkových okolností, nikoli jejich právní posouzení (srov. ÚS 21/2002-u.). Protože *podstatu skutku tvoří jednání pachatele (obviněného) a následek, který tím byl způsoben* (viz níže), z významu jednání a následku pro podstatu skutku vyplývá i jejich význam pro řešení otázky totožnosti skutku. Jednání a následek, popřípadě další právně relevantní skutkové okolnosti, se tedy při posuzování totožnosti skutku soudem porovnávají podle toho, jak jsou uvedeny v obžalobě (návrhu na potrestání) a jak byly zjištěny v rámci dokazování u hlavního líčení. O totožnosti skutku však mohou rozhodovat jen okolnosti a závěry *skutkové* (i když takové, které mají právní význam), nikoli samotné závěry právní (viz též § 220 odst. 3 tr. ř.). Teorie a praxe přitom nechápe totožnost skutku jen jako naprostou shodu mezi skutkovými okolnostmi popsány v žalobním návrhu a výrokem rozhodnutí soudu. Postačí *shoda mezi podstatnými skutkovými okolnostmi*, přičemž soud může a musí přihlížet i k těm změnám skutkového stavu, k nimž došlo při projednávání věci v hlavním líčení, bez ohledu na to, zda zlepšují nebo zhoršují postavení obviněného. Některé skutečnosti v rozhodnutí soudu tedy mohou oproti obžalobě přibýt, některé mohou odpadnout, soud může upřesnit nepřesný popis z obžaloby, *nesmí se ovšem změnit podstata skutku* (srov. rozhodnutí publikovaná ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod č. 6/1962, 19/1964, 9/1972 v odůvodnění, 64/1973, 24/1981-II. Sb. rozh. tr. a ÚS 21/2002-u.; dále též PÚRY, František. § 220 [Podklad pro rozhodnutí]. In: ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní řád II. § 157 až 314s. Komentář*. 7. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2013, s. 2722).

53. Pokud jde o popis skutku a vymezení jednání kladeného obviněnému P. S. napadenými rozhodnutími za vinu (popis skutku je uveden v tomto rozhodnutí pod bodem 7.), pak je nutný tento popis konfrontovat již s tím, jak bylo jednání obviněného popsáno v žalobním návrhu (obviněnému takto bylo kladeno za vinu, že *zakoupil jelení zvěř neoprávněně ulovenou při společném lovu dne 9. 1. 2016 v honitbě č. XXX Mezina*). Je skutečností, že v odsuzujícím rozsudku byly některé okolnosti jeho jednání upřesněny, zejména pokud jde o upřesnění zakoupeného jelena (zda se jednalo o *šesteráka* či *osmeráka*). Nejedná se však o takové změny, které by představovaly porušení zásady totožnosti skutku, neboť v podstatě jednání obviněného byla částečná totožnost jeho jednání zachována. Tato jeho jinak procesní námitka tak není důvodná ani po věcné stránce.

54. Další námitky obviněného pak jsou námitkami čistě skutkového charakteru. Takovou námitkou je tvrzení obviněného, že účastníci společného lovu byli mysliveckým hospodářem K. instruováni o možnosti lovu jelení zvěře. Je skutečností, že takovéto jednání sice bylo původně obžalobou spoluobviněnému K. přičítáno, obviněný však již nereflexuje to, že toto skutkové tvrzení prokázáno nebylo. Obviněný se tak v tomto ohledu dopouští vlastního hodnocení důkazů a prosazuje změnu skutkových zjištění, při současném odkazu na procesní, nikoli hmotněprávní zásadu *in dubio pro reo*.

55. Stejným způsobem je nutné nahlížet na další obdobně formulované námitky obviněného týkající se absence subjektivní stránky trestné činnosti, námitku, že by jakkoli nakládal s uloveným jelenem osmerákem, námitku o neprovedení veterinární prohlídky jelena šesteráka (obviněnému není kladeno za vinu nakládání s jelenem šesterákem, ale osmerákem, ani porušení veterinárních předpisů). I při formulování těchto námitek obviněný vychází z vlastní skutkové verze a vlastního výkladu jednotlivých skutkových okolností, nikoli však ze skutkových zjištění, která v napadených rozhodnutích učinily soudy. Stejně tak nejsou důvodné a ve své podstatě bezpředmětné i jeho výklady ohledně zakoupení jelena šesteráka uloveného K. S., když opět pomíjí tu skutečnost, že podstata jeho jednání spočívá v dispozici s jelenem osmerákem, kterého ulovila nikoliv K. S., ale nezjištěná osoba (viz opět popis protiprávního jednání obviněného P. S. v rozsudku krajského soudu: *“... vyvrhnul (obviněný) na sváznici samce jelena evropského s paroží ve vývojovém stadiu tzv. osmerák v hodnotě nejméně 29 300 Kč, kterého ulovila blíže nezjištěná osoba, a naložil jej spolu s dalšími osobami do vozidla B. K. ...“*).

56. Lze tedy shrnout, a bylo to již výše konstatováno v tomto usnesení, že s odkazem na uvedený dovolací důvod se není možné domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno (viz body 41. až 43.). Zásah do skutkových zjištění je možný pouze v případě extrémního nesouladu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními, který je založen zpravidla tím, že zásadní skutková zjištění v rozhodnutí zcela chybí vzhledem k absenci příslušných procesně účinných důkazů, popř. zjevně nemají žádnou vazbu na soudem deklarovaný obsah provedeního dokazování, či jsou dokonce zřetelným opakem toho, co bylo skutečným obsahem dokazování. Jestliže jsou vytýkána tato zásadní procesní pochybení, je třeba v konkrétní věci zároveň vždy vyhodnotit, zda skutečně měla nebo alespoň mohla mít podstatný význam pro konečné hmotněprávní posouzení stíhaného jednání (skutku). Jedině tehdy lze připustit, že i skutkové námitky jsou způsobilé založit dovolací přezkum (viz např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 1. 2019, sp. zn. 4 Tdo 11/2019).

57. V této trestní věci obviněný námitku extrémního nesouladu mezi provedenými důkazy a učiněnými skutkovými zjištěními jednak formálně neučinil předmětem své dovolací argumentace tak, jak je to judikaturou vyžadováno (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. 8. 2006, sp. zn. 8 Tdo 849/2006), zároveň je možné konstatovat, že z uvedeného pohledu v nyní projednávané věci napadená rozhodnutí soudů takovouto vadou netrpí. V obecné rovině lze po přezkoumání odůvodnění obou rozhodnutí a jejich vazbě na učiněná skutková zjištění konstatovat, že v dané věci byl jednak skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí podle § 2 odst. 5 tr. ř., jednak že soudy takto řádně provedené důkazy pečlivě hodnotily jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemných souvislostech přihlížeje ke všem skutečnostem, tedy zcela v souladu se zásadou volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř. Odůvodnění zejména rozsudku krajského soudu, který stabilizoval skutková jistění, je pak (s výhradou dále uvedenou vztahující se k odůvodnění postoupení věci obviněné K. S. správnímu orgánu s tím, že posuzovaný skutek mohl být posouzen jako přestupek) v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 tr. ř. Lze tedy uzavřít, že tyto výhrady obviněného jednak neodpovídají uplatněnému (stejně jako jinému dovolacímu důvodu), jednak jsou nedůvodné.

58. Rozsudkem krajského soudu stabilizovaná skutková zjištění se pak mohla bez dalšího stát podkladem pro posouzení opodstatněnosti dalších námitek obou dovolatelů, které již byly způsobilé být předmětem dovolacího přezkumu v rámci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a v případě dovolání nejvyššího státního zástupce také v rámci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř., a to jednak námitky vztahující se k naplnění (v případě obviněného P. S.), respektive nenaplnění (v případě obviněné K. S.) objektivní stránky skutkové podstaty přečinu pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku z hlediska znaku skutkové podstaty tohoto přečinu „*neoprávněně*“, jednak námitky obviněného P. S. týkající se nepoužití zásady *subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku* při rozhodování o jeho trestní odpovědnosti.

59. Nejvyšší soud se neztotožňuje s právními závěry krajského soudu, který jednání obviněné K. S. pro absenci naplnění znaku „*neoprávněně*“ a tím nenaplnění objektivní stránky skutkové podstaty přečinu pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku, neposoudil jako trestný čin, ale s (právním) názorem, že by tento skutek mohl být posouzen jako přestupek, věc obviněné postoupil příslušnému správnímu orgánu (Městskému úřadu v Bruntále, odboru životního prostředí, silničního hospodářství a zemědělství).

60. Důvodům tohoto postupu se krajský soud věnoval v bodu 27. odůvodnění svého rozsudku, to však velice stručně. Z hlediska odůvodnění postupu podle § 222 odst. 2 tr. ř. u obviněné K. S. citoval toliko ustanovení § 48a, § 46 a § 45 odst. 1 písm. u) zákona o myslivosti a poté bez dalšího odůvodnění a konfrontace výkladu uvedených v ustanovení z hlediska neoprávněného lovu zvěře ve smyslu § 48a zákona o myslivosti a zakázaného způsobu lovu podle § 45 odst. 1 písm. u) zákona o myslivosti, a další konfrontace těchto ustanovení s předmětnou skutkovou podstatou trestného činu pytláctví podle § 304 tr. zákoníku, uzavřel, že u této obviněné nešlo o neoprávněný lov zvěře ve smyslu § 48a zákona o myslivosti, ale o zakázaný způsobu lovu podle § 45 odst. 1 písm. u) zákona o myslivosti, a v jejím jednání by tak mohl být spatřován přestupek podle § 63 odst. 2 zákona o myslivosti. Odůvodnění tohoto postupu nevyplývá ani z dalších částí odůvodnění rozsudku krajského soudu, který se v zásadě (z hlediska posouzení ne/viny obviněné) věnoval zejména odůvodnění skutkových závěrů nalézacího soudu, která korigoval pouze v tom směru, že v případě uloveného jelena nešlo o tzv. osmeráka, ale o jelena ve vývojovém stadiu

šesterák. Samotné skutkové zjištění, podle kterého při předmětném honu obviněná K. S. ulovila dospělého samce jelena evropského, odvolací soud nijak nezpochybil.

61. Je pak také třeba pro úplnost poukázat na určitou rozpornost úvah odvolacího soudu ohledně *výkladu* (spíše pro absenci odpovídajícího odůvodnění ohledně *závěru*) o naplnění znaku „*neoprávněně*“. Jestliže v případě obviněné K. S. (která na společném lovu se všemi náležitými průkazy ulovila samce jelena evropského ve vývojovém stadiu, tzv. šesterák) nešlo podle odvolacího soudu o neoprávněný lov ve smyslu § 304 odst. 1 tr. zákoníku, u obviněného P. S. odvolací soud však již nakládání s jiným neoprávněně uloveným dospělým samcem jelena za stejných skutkových okolností (z popisu skutku nevyplývá, zda lovec, který daného jelena ulovil, disponoval náležitostími podle § 46 zákona o myslivosti a ani v něm nejsou zahrnuty skutečnosti svědčící o naplnění subjektivní stránky obviněného P. S. ve vztahu právě k těmto znakům) za nakládání s neoprávněně ulovenou zvěří považuje.

62. Naznačené úvahy odvolacího soudu vedoucí k výše popsaným hmotněprávním závěrům ohledně posouzení znaku „*neoprávněně*“ je však nutné konfrontovat se smyslem a účelem dále uvedených ustanovení trestního zákoníku a zákona o myslivosti, a to jak jednotlivě, tak zejména v celkovém kontextu těchto ustanovení, zejména pak s přihlédnutím k objektu posuzovaného přečinu, kterým je u přečinu pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku především ochrana přírody, resp. volně žijící zvěře a ryb, jakož i ochrana práva myslivosti a výkonu rybářského práva.

63. Skutkovou podstatu přečinu pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku pak naplní ten pachatel, *kteřý neoprávněně loví zvěř nebo ryby v hodnotě nikoli nepatrné nebo ukrýje, na sebe nebo jiného převede nebo přechovává neoprávněně ulovenou zvěř nebo ryby v hodnotě nikoli nepatrné*. Neoprávněně loví zvěř nebo ryby ten, kdo k tomu není povolán a ani nemá k takové činnosti zvláštní povolení nebo povolení má a jedná nad jeho rámeček (viz Šámal, P. a kol. *Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář*. 2. vydání, Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2012, s. 3018–3023). I držitel loveckého lístku a povolenky k lovu se může dopustit trestného činu pytláctví, pokud nedodrží podmínky pro lov stanovené zvláštními předpisy, zejména uloví-li zvěř mimo dobu jejího chovu (pokud nebylo uděleno zvláštní povolení k jejímu lovu na základě § 40 zákona o myslivosti) nebo loví-li hájenou zvěř, případně uloví-li zvěř nebo ryby, jejichž lov je zcela zakázán (pokud nebyla k jejich lovu povolena výjimka podle zvláštních předpisů). V úvahu přichází i ulovení zvěře zakázaným způsobem lovu (§ 45 zákona o myslivosti) (viz Kuchta, J. a kol. *Kurz trestního práva. Trestní právo hmotné. Zvláštní část*. 1 vydání Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2009, s. 403–404).

64. Při vědomí toho, že judikatura uvedený problém významnějším způsobem doposud neřešila, lze na podporu závěru, že se přečinu pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku může dopustit i osoba, která v rámci jinak legálně prováděného lovu úmyslně loví zakázaný druh zvěře, poukázat na rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. III. ÚS 1729/13, které přezkoumávalo rozhodnutí Nejvyššího soudu ve věci vedené pod sp. zn. 4 Tdo 158/2013, ve kterém Ústavní soud ve skutkově podobné věci (pachatelem trestného činu pytláctví byla uznána vinnou osoba, která *jako tzv. schválený host mysliveckého sdružení ulovila jelence virginského běloocasého v hodnotě 90.000 Kč, přičemž mysliveckému sdružení nebyl lov tohoto druhu zvěře povolen*) konstatoval, že neoprávněně loví zvěř ve smyslu § 304 odst. 1 tr. zákoníku nejen ten, kdo k tomu není povolán, a ani nemá k takové činnosti povolení, ale i ten, který takové povolení má, avšak jedná nad jeho rámeček.

65. Dovolací argumentaci nejvyššího státního zástupce lze přisvědčit v tom, že ustanovení § 304 odst. 1 tr. zákoníku výslovně neodkazuje na lov prováděný v rozporu s jiným právním předpisem a protiprávnost jednání pachatele vyjadřuje výrazem „*neoprávněně*“. Tento znak je však nepochybně nutno vykládat v celém kontextu zákona o myslivosti, a to nejen s přihlédnutím k ustanovení § 48a zákona o myslivosti, který upravuje „*neoprávněný*“ lov zvěře, ale také v kontextu s § 46 na straně jedné a s § 45 odst. 1 tohoto zákona na straně druhé.

66. Podle § 48a zákona o myslivosti je *neoprávněným* lovem zvěře lov zvěře bez povinných náležitostí stanovených v § 46. *Neoprávněný lov zvěře se zakazuje.*

67. Podle § 46 odst. 1 zákona o myslivosti, *kdo loví zvěř, musí mít u sebe lovecký lístek, povolenku k lovu a potvrzení o povinném pojištění; při lovu se zbraní též zbrojní průkaz a průkaz zbraně a při lovu s loveckým dravcem jeho evidenční kartu. Tyto průkazy je povinen ten, kdo loví zvěř, předložit na požádání orgánu policie, orgánu státní správy myslivosti, mysliveckému hospodáři a myslivecké strážci příslušné honitby.*

68. Podle § 46 odst. 2 zákona o myslivosti *mj. pro osoby lovící na společném lovu může povolenku k lovu nahradit seznam osob, které se jej účastní (hromadná povolenka k lovu).*

69. Z uvedených ustanovení tedy vyplývá, že podle § 46 odst. 1 zákona o myslivosti ten, kdo loví zvěř, musí mít u sebe lovecký lístek, povolenku k lovu a další doklady v citovaném ustanovení uvedené a že je povinen tyto doklady předložit na požádání orgánu policie, orgánu státní správy myslivosti, mysliveckému hospodáři a myslivecké strážci příslušné honitby. Uvedené povinnosti tedy poruší (dopustí se neoprávněného lovu ve smyslu § 48a zákona o myslivosti) jak lovec, který dané průkazy nemá a nikdy neměl, tak lovec, jemuž tyto průkazy vystaveny byly, avšak nemá je při lovu u sebe nebo je odmítá předložit. Posledně jmenovaná jednání by mohla být posouzena jako přestupek, sama o sobě však nemohou naplnit znaky přečinu pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku.

70. Nejvyššímu státnímu zástupci lze pak dát za pravdu také v další části jeho argumentace, že z citovaných ustanovení zákona o myslivosti nevyplývá, že držitel loveckého lístku, povolenky k lovu nebo osoba zapsaná na hromadné povolenky k lovu by byla oprávněna k lovu zvěře jakýmkoli způsobem. V tomto ohledu bylo na místě, aby oba nižší soudy v hodnotících úvahách zohlednily i již zmíněné ustanovení § 45 odst. 1 zákona o myslivosti, v této konkrétní trestní věci pak s ohledem na zjištěné skutkové okolnosti zejména ustanovení § 45 odst. 1 písm. u) zákona o myslivosti.

71. Podle § 45 odst. 1 písm. u) zákona o myslivosti *smí být lov zvěře prováděn jen způsobem odpovídajícím zásadám mysliveckým, zásadám ochrany přírody a zásadám ochrany zvířat proti týrání. Zakazuje se (mj.) lovit na společném lovu zvěř spárkatou kromě laní a kolouchů jelena evropského a jelena siky, muflonek a muflončat, selete a lončáka prasete divokého; tento zákaz se netýká lovu v oborách.*

72. Lze souhlasit a názorem nejvyššího státního zástupce, že systematickým výkladem ustanovení § 48a zákona o myslivosti lze sice dospět k legální definici „*neoprávněného lovu*“ zvěře, tuto definici však není možné současně použít pro definici „*neoprávněnosti*“ jako jednoho ze znaků objektivní stránky přečinu pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku, ale lze

ji vykládat pouze pro účely přestupkového řízení. Ustanovení § 48a bylo totiž do zákona o myslivosti včleněno v souvislosti se změnami v přestupkovém právu, a to s účinností od 1. 7. 2017 zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (čl. CXXV). Tímto zákonem byl současně nově formulován § 63 zákona o myslivosti upravující přestupky fyzických osob a sankce za ně, když mj. podle § 63 odst. 1 písm. b) zákona o myslivosti bylo označeno za přestupek jednání toho, kdo v rozporu s § 48a zákona o myslivosti neoprávněně loví zvěř. Krom toho § 63 zákona o myslivosti sankcionuje i porušení řady dalších povinností tímto zákonem stanovených, mj. porušení § 45 zákona o myslivosti o zakázaných způsobech lovu zvěře.

73. Tyto změny v postihu správních deliktů tak bez dalšího nemohou znamenat faktické zúžení dopadu § 304 odst. 1 tr. zákoníku pouze na lov provedený v rozporu s § 46 zákona o myslivosti za současného splnění podmínky, že byla neoprávněně lovena zvěř v hodnotě nikoli nepatrné. Na tomto místě pak lze doplnit, že znakem přestupků uvedených v § 63 zákona o myslivosti není škoda ani hodnota zvěře, kterého se přestupkové jednání týkalo.

74. Pouze pro úplnost lze uvést, že ačkoliv ustanovení § 48a zákona o myslivosti v době jednání obviněných ještě neplatilo, na jejich případné trestní odpovědnosti nemůže ničeho změnit. Je sice pravdou, že pokud zákon upravující společenské vztahy, jejichž porušování je chráněno trestním zákoníkem, zároveň obsahuje údaje vymezující některé znaky skutkové podstaty příslušného trestného činu, vztahuje se § 2 odst. 1 tr. zákoníku o časové působnosti trestních zákonů i na působnost takového zákona. Na straně druhé je zjevné, že systematickým výkladem ustanovení § 48a zákona o myslivosti lze dospět k závěru, že uvedené ustanovení obsahuje definici „neoprávněného lovu“ pouze pro účely přestupkového řízení.

75. Podle názoru Nejvyššího soudu je z hlediska naznačeného problému klíčové to, že trestní zákoník, zejména s ohledem na objekt trestného činu (kterým je ochrana přírody, resp. volně žijící zvěře a ryb, jakož i ochrana práva myslivosti a výkonu rybářského práva) nepovažuje za trestné pouze nedodržení podmínek podle § 46 odst. 1 zákona o myslivosti. V tomto závěru lze přisvědčit dovolací argumentaci nejvyššího státního zástupce, že v takovém případě by zákonodárce použil pro vyjádření protiprávnosti jako obligatorního znaku skutkové podstaty trestného činu spíše pojmu „bez povolení“. Za „neoprávněný lov“ ve smyslu předmětné skutkové podstaty je nutno považovat veškerá jednání, která se vymykají zákonným podmínkám lovu. Platí tedy, že i osoba, která dodržela formální náležitosti § 46 odst. 1 zákona o myslivosti, resp. má povolenku k lovu, lovecký lístek, zbrojní průkaz atd., a loví zvěř v rozporu s jinými zákonnými zákazy, především v rozporu s výslovným zákazem podle § 45 zákona o myslivosti, jedná nad rámec vydaného povolení a tedy „neoprávněně“ ve smyslu skutkové podstaty trestného činu pytláctví podle § 304 tr. zákoníku.

76. Tato východiska pro výklad pojmu „neoprávněně“ ve smyslu § 48a zákona o myslivosti na straně jedné a ve smyslu skutkové podstaty trestného činu pytláctví podle § 304 tr. zákoníku na straně druhé je nutné konfrontovat se závěry přijatými Krajským soudem v Ostravě. Podle jeho výkladu by se osoba s povolenkou k lovu a všemi dalšími průkazy, tj. osoba formálně splňující náležitosti § 46 zákona o myslivosti, nikdy nemohla dopustit přečinu pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku, i kdyby lov zvěře prováděla způsobem hrubě porušujícím myslivecké zásady, zásady ochrany přírody a zásady ochrany zvířat proti týrání, což je opět zejména s ohledem na objekt posuzovaného přečinu

nepřijatelné. Z tohoto důvodu je nutné dovolací argumentaci nejvyššího státního zástupce přisvědčit v tom, že mezi porušení § 46 zákona o myslivosti a spáchání přečinu pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku nelze klást rovnítko tak, jak to učinil Krajský soud v Ostravě.

77. O nesprávnosti jeho závěru pak svědčí i to, že uvedený názor by vedl k zásadní disproporcii mezi trestným činem pytláctví ve vztahu k lovu volně žijících savců a ptáků a ve vztahu k lovu ryb. Zákon č. 99/2004 Sb., o rybářství, ve znění pozdějších předpisů, totiž žádné ustanovení obdobné § 48a zákona o myslivosti neobsahuje, a proto by v případě lovu ryb bylo nutno znak „neoprávněně“ vykládat v kontextu celého právního předpisu.

78. Lze tedy uzavřít, že pokud obviněná K. S. jako účastnice společného lovu, která splnila všechny podmínky podle § 46 odst. 1 zákona o myslivosti, ulovila v rozporu s výslovným zákazem obsaženým v § 45 odst. 1 písm. u) zákona o myslivosti samce jelena evropského ve vývojovém stadiu tzv. šesterák v hodnotě nejméně 29.300 Kč, učinila tak nad rámec povoleného rozsahu lovu zvěře. Za tohoto stavu pak lze obviněné přičítat odpovědnost za „neoprávněný“ lov zvěře ve smyslu ustanovení § 304 odst. 1 tr. zákoníku, když jiné hmotněprávní námitky obviněná proti naplnění skutkové podstaty tohoto přečinu neuplatňuje.

79. Uvedený postoj k výkladu znaku „neoprávněně“ *loví zvěř*, lze logicky bez dalšího vztáhnout i na trestní odpovědnost obviněného P. S., který se domnívá, že skutkovou podstatu přečinu pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku nenaplnil ani v případě, že by na sebe skutečně jelena osmeráka uloveného nezjištěnou osobou převedl. Obviněnému lze na straně jedné dát za pravdu v tom směru, že podle popisu skutku věděl pouze o těch skutečnostech, které definují společný lov, a že z popisu skutku již nevyplývá, zda lovec, který daného jelena ulovil, disponoval náležitostmi podle § 46 zákona o myslivosti. Stejně tak v popisu skutku chybějí skutečnosti svědčící o naplnění subjektivní stránky obviněného P. S. ve vztahu k posuzovaným znakům. V tomto ohledu si tak skutečně rozhodnutí odvolacího soudu odporuje, neboť zatímco v případě obviněné K. S., která na společném lovu se všemi náležitými průkazy ulovila samce jelena evropského ve vývojovém stadiu tzv. šesterák, nešlo podle odvolacího soudu o neoprávněný lov ve smyslu § 304 odst. 1 tr. zákoníku, v případě obviněného P. S. se však při nakládání s jiným dospělým samcem jelena uloveným za stejných okolností jednalo o nakládání s neoprávněně ulovenou zvěří.

80. Na straně druhé však podle názoru Nejvyššího soudu lze vycházet z toho, že i když byl jelen osmerák uloven jiným účastníkem společného lovu s příslušnou povolenkou, což je pravděpodobné, učinila tak tato osoba v rozporu s výslovným zákazem obsaženým v § 45 odst. 1 písm. u) zákona o myslivosti, tj. nad rámec povoleného rozsahu lovu zvěře (viz výše) a šlo tedy o neoprávněný lov zvěře ve smyslu skutkové podstaty přečinu pytláctví § 304 odst. 1 tr. zákoníku, neboť existence uvedeného zákazu obviněnému P. S. jako aktivnímu myslivci musela být známa. Pokud tedy s předmětným jelenem osmerákem nakládal způsobem popsáním v tzv. skutkové větě, pak *přechovával a na sebe vědomě převedl neoprávněně ulovenou zvěř* a jeho jednání pak mohlo naplnit všechny znaky přečinu pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku.

81. Námitkou formálně i obsahově naplňující obviněným zvolený dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je námitka týkající se *porušení zásady subsidiarity trestní represe (zásada ultima ratio)*, která je vyjádřena v § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Tuto námitku obviněný

v zásadě odůvodňuje (pouze) poukazem na to, že je třeba dodržovat zásadu proporcionality, kdy je nepřiměřené, aby lovec téže zvěře byl řešen v přestupkovém řízení, zatímco její kupec, respektive osoba, která ulovené zvíře vyvrhla a pomohla uložit do auta, byla řešena v trestním řízení.

82. K uvedené námitce lze v obecné rovině uvést, že podle § 13 odst. 1 tr. zákoníku je trestným činem takový protiprávní čin, který trestní zákoník označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně. Zásadně tedy platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v trestním zákoníku, je trestným činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Tento závěr je v případě méně závažných trestných činů korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe vyjádřené v § 12 odst. 2 tr. zákoníku.

83. Podle § 12 odst. 2 tr. zákoníku lze trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s nimi spojené uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Zvláštnost materiálního korektivu spočívajícího v použití subsidiarity trestní represe vyplývá z toho, že se jedná o zásadu, a nikoli o konkrétní normu, a proto je třeba ji aplikovat nikoliv přímo, ale v zásadě jen prostřednictvím právních institutů a jednotlivých norem trestního práva. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní pouze za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům konkrétní skutkové podstaty (viz stanovisko Nejvyššího soudu č. 26/2013 Sb. rozh. tr.).

84. I v této trestní věci se tedy posouzení opodstatněnosti uvedené námitky obviněného odvíjelo zejména od posouzení toho, nakolik jeho jednání vybočuje pro své specifické rysy z obvyklých případů obdobné trestné činnosti, že nedosahuje ani nejnižšího stupně společenské škodlivosti, který je obvykle spojený se spácháním tohoto druhu trestné činnosti. Jen v takovém případě by totiž aplikace § 12 odst. 2 tr. zákoníku mohla odůvodnit jiné rozhodnutí ve věci.

85. K uvedené námitce je třeba nejprve uvést, že tato námitka je obviněným činěna v situaci, kdy se v zásadě k trestné činnosti nedoznává. V obecné rovině k tomuto zjištění Nejvyšší soud uvádí, že to, zda byla tato zásada respektována správně, lze zvažovat a posoudit až poté, kdy je postaveno najisto, že stíhaný skutek se stal a že vykazuje všechny formální znaky trestného činu. To však obviněný polemikou se skutkovým základem napadených rozhodnutí a existencí formálních znaků přečinu pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku zpochybňuje.

86. Na straně druhé je však nutno připustit, že jednání obviněného určitou nižší mírou společenské škodlivosti vykazuje, a to jak v konfrontaci s jednáním obviněné K. S., která předmětného dne *ulovila zvěř, zatímco obviněný „toliko“ přechovával a na sebe převedl neoprávněně ulovenou zvěř v hodnotě nikoliv nepatrné, tak i v rámci společenské škodlivosti jiných trestných činů pytláctví.*

87. Jakkoliv není možné na straně jedné přehlížet hodnotu zvěře, se kterou obviněný dále nakládal, neboť tato prakticky šestkrát přesahuje hodnotu (zvěře) nikoliv nepatrnou, je na straně druhé nutné konfrontovat jednání obviněného (v zásadě obou obviněných) i z hlediska konkrétního způsobu zakázaného lovu s jeho dalšími formami, tak jak jsou formulovány

v ustanovení § 45 odst. 1 zákona o myslivosti. Za zakázaný způsob lovu se totiž považují i podstatně závažnější jednání, než je zákaz lovit na společném lovu zvěř spárkatou kromě laní a kolouchů jelena evropského a jelena siky, muflonek a muflončat, selete a lončáka prasete divokého podle § 45 odst. 1 písm. u) zákona o myslivosti, kterého se obviněný dopustil. Příkladem tak lze zmínit chytání zvěře do ok, na lep, do želez, do jestřábích košů, tluček a nášlapných pastí a pomocí háčků, chytat ondatry do vrší – § 45 odst. 1 písm. a), lovení zvěře způsobem, jímž se zbytečně trýzní, trávit zvěř jedem nebo ji usmrcovat plynem – § 45 odst. 1 písm. b), lovit zvěř s pomocí elektrických zařízení schopných zabít nebo omráčit, zdrojů umělého osvětlení, zrcadel, zařízení pro osvětlení terče, zaměřovače zbraní konstruovaného na principu noktovizorů, reprodukční soustavy s hlasy zvěře, výbušnin – § 45 odst. 1 písm. g), střílet zvěř z poloautomatických nebo automatických zbraní se zásobníkem schopným pojmout více než 2 náboje – § 45 odst. 1 písm. l) aj. Obviněný naproti tomu *přechovával a na sebe převedl* neoprávněně ulovenou zvěř, kterou za jiných okolností lovit lze, a to pokud není lovena při společném lovu nebo je lovena při lovu v oborách.

88. Z těchto důvodů a ve svém souhrnu tak bylo možné přisvědčit opodstatněnosti dovolací argumentaci obviněného, který namítal, že v jeho případě nedošlo ze strany nižších soudů k použití zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, což mělo za následek, že jím spáchaný čin nemusí být trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, neboť posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům konkrétní skutkové podstaty.

89. Lze tak uzavřít, že Krajský soud v Ostravě v případě obviněné K. S. dospěl k nesprávnému závěru, že skutek, pro který byla stíhána, není trestným činem, ale mohl by být jiným orgánem posouzen toliko jako přestupek, čímž své rozhodnutí zatížil vadou uvedenou v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Pokud současně postoupil věc obviněné K. S. podle § 222 odst. 2 tr. ř. Městskému úřadu v Bruntále, odboru životního prostředí, silničního hospodářství a zemědělství, spočívalo jeho rozhodnutí nejen na nesprávném právním posouzení skutku, ale bylo jím rozhodnuto o postoupení věci jinému orgánu, aniž byly splněny podmínky pro takové rozhodnutí. Rozhodnutí odvolacího soudu proto tak bylo zatíženo také vadou uvedenou v § 265b odst. 1 písm. f) tr. ř.

90. V případě obviněného P. S. pak soud druhého stupně dospěl k předčasnému závěru o vině obviněného. V rozsudku Krajského soudu v Ostravě totiž chybí zohlednění dalších rozhodných skutečností týkajících se společenské škodlivosti posuzovaného případu, tak jak jsou Nejvyšším soudem rozvedeny výše. V důsledku toho pak došlo k nesprávnému použití zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku a krajský soud tak své rozhodnutí v případě tohoto obviněného zatížil vadou uvedenou v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř.

V.

Způsob rozhodnutí dovolacího soudu

91. Nejvyšší soud proto podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 7. 10. 2019, sp. zn. 5 To 346/2019, a to jak pod bodem I., tedy v části týkající se obviněného P. S., tak i pod bodem II. týkajícího se obviněné K. S., jakož i všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu a podle § 265l odst. 1

tr. ř. Krajskému soudu v Ostravě přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

92. Krajskému soudu, kterému se věc vrací, se ukládá, aby o předmětné trestní věci znovu rozhodl s ohledem na shora vyslovené právní názory, kterými je vázán. Takto bude nutné se předně znovu zabývat námitkou obviněného P. S., že podle popisu skutku věděl pouze o těch skutečnostech, které definují společný lov, a že z popisu skutku již nevyplývá, zda lovec, který daného jelena ulovil, disponoval náležitostmi podle § 46 zákona o myslivosti. Dále pak bude nutné upřesnit popis skutku týkající se tohoto obviněného o popis chybějících skutečností svědčících o naplnění subjektivní stránky obviněného P. S. ve vztahu k posuzovaným znakům.

93. Ve vztahu k oběma obviněným se krajský soud znovu vypořádá s námitkou vztahující se k naplnění objektivní stránky skutkové podstaty přečinu pytláctví podle § 304 odst. 1 tr. zákoníku z hlediska znaku skutkové podstaty tohoto přečinu „*neoprávněně*“. Dále se bude v souladu s výše uvedeným s námitkou obviněného P. S. při rozhodování o jeho vině zabývat zásadou *subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku*, když bude nutné tyto úvahy s ohledem na obdobné skutkové okolnosti posuzované trestné činnosti promítnout i do trestní odpovědnosti spoluobviněné K. S..

94. Pokud pak dojde krajský soud k závěru, že skutek, pro který jsou obvinění stíháni, není trestným činem, ale mohl by být jiným orgánem posouzen toliko jako přestupek, a postoupí věc obviněných podle § 222 odst. 2 tr. ř. věcně a místně příslušnému správnímu orgánu, pak pro úplnost Nejvyšší soud připomíná, že ve výroku, jímž se podle § 222 odst. 2 tr. ř. postupuje věc jinému orgánu, se uvádí skutek, jak byl zjištěn soudem, bez ohledu na to, jak byl popsán v obžalobě. Jakkoliv je třeba zachovat totožnost skutku, popis skutku, pro který se věc postupuje, musí odpovídat výsledkům soudem provedeného dokazování a zjištěným skutečnostem, protože jen takto vymezený skutek vytváří podklad pro orgán, jenž se má věcí dále zabývat. Takovým podkladem nejsou úvahy a závěry uvedené pouze v odůvodnění rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 12. 2016, sp. zn. 8 Tdo 1417/2016, uveřejněné pod č. 19/2017 Sb. rozh. tr.).

95. Protože vady napadeného rozhodnutí vytknuté v dovolání a zjištěné Nejvyšším soudem nebylo možno odstranit ve veřejném zasedání, Nejvyšší soud učinil podle § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. toto rozhodnutí v neveřejném zasedání.

P o u č e n í: Proti rozhodnutí o dovolání není s výjimkou obnovy řízení opravný prostředek přípustný (§ 265n tr. ř.).

V Brně dne 24. 9. 2020

JUDr. Pavel Šilhavec v. r.
předseda senátu

Zpracoval:
JUDr. Aleš Kolář v. r.

Za správnost vyhotovení:
Hana Petranová